

1.WYROK

2.WIMIENIU

3.RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: apl. sąd. Natalia Polipowska

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015r. sprawy **D. P.** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 86§ 1kw, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 17 czerwca 2015r. w sprawie o sygn. akt II W 458/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od popełnienia przypisanego mu czynu,
2. kosztami postępowania, za wyjątkiem kosztów poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową, obciąża Skarb Państwa.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile, wyrokiem z dnia 17 czerwca 2015 roku, sygn. akt II W 458/15 uznał obwinionego **D. P.** za winnego tego, że w dniu 28 marca 2015 roku około godziny 12:10 na drodze P.- L. gm. P. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) wykonał nieprawidłowo manewr wymijania i zjechał drogę pojazdowi marki M. o nr rej. (...) zmuszając kierującego do gwałtownego hamowania i zatrzymania się tj. wykroczenia z art. 86 §1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 złotych.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z § 14 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzone od obwinionego D. P. na rzecz oskarżycielek posiłkowych W. M. i P. H. zwrot wydatków w wysokości po 180 zł, tytułem ustanowienia w sprawie pełnomocnika.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 §§ 1 k.p.w. zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia, a na podstawie art. 1 u art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w kwocie 100 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca obwinionego** składając apelację. Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu w błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę przepisów postępowania oraz rażącą niewspółmierność kary.

Apelujący wniósł o uniewinnienie jego mandanta od przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego D. P. zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy przypomina, że celem procesu o wykroczenie jest ustalenie faktów istotnych dla treści rozstrzygnięcia, i to z taką dokładnością, która pozwala na trafne zastosowanie prawa materialnego. Przypisanie winy i sprawstwa, co do zarzucanego przestępstwa powinno nastąpić zatem dopiero po ustaleniu ponad wszelką wątpliwość wszystkich znamion podmiotowych i przedmiotowych zarzucanego wykroczenia. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w

przedmiotowej sprawie. W toku postępowania nie ujawniono żadnego wiarygodnego dowodu wskazującego na to, że obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanego mu wykroczenia.

Należy podkreślić, że przedmiotem postępowania odwoławczego było wyłącznie skontrolowanie prawidłowości ukarania podsądnego przez Sąd I instancji za zarzucane mu wykroczenie, a nie rozstrzyganie, czy podsądny dopuszczał się wcześniej naruszeń ruchu drogowego na szkodę pokrzywdzonej.

Sąd Rejonowy w sposób dowolny ocenił i przeanalizował dowody ujawnione w toku przewodu sądowego. W niniejszej sprawie, dowody osobowe nie upoważniają do odtworzenia przebiegu zajścia. Z osobowego materiału dowodowego, w tym z zeznań pokrzywdzonej wynika, że pokrzywdzona i obwiniony są silnie skonfliktowani. Każdy z nich ma zatem obiektywny interes osobisty, aby przedstawiać w złym świetle zachowanie drugiej strony. Z tego powodu, w niniejszej sprawie, zasadnicze znaczenie miała staranna analiza i ocena dowodu w postaci zabezpieczonego nagrania obrazującego zachowanie podsądnego krytycznego dnia. Wbrew temu, co przyjął Sąd I instancji, nagranie nie potwierdza w żaden sposób tezy wniosku o ukaranie. Rozumowanie Sądu Rejonowego całkowicie abstrahuje od treści tego nagrania. obrońca ma rację podnosząc, że nie wskazuje ono, aby pokrzywdzona podejmowała jakiegokolwiek manewry obronne w reakcji na nieprawidłowe zachowanie obwinionego. Z nagrania przedłożonego przez W. M. wynika jednoznacznie, że podsądny pokonywał w inkryminowanym okresie odcinek drogi, nie stwarzając zagrożenia dla pokrzywdzonej i nie zmuszając jej do podjęcia manewru hamowania, jak przyjęto w opisie czynu.

Prawdą jest, że D. P. jechał stosunkowo blisko osi jezdni. Oczywiście życzyć należałoby sobie, aby kierowcy jadący z naprzeciwka zachowywali dystans od osi jezdni i drugiego pojazdu. Jednakże w realiach drogowych, w jakich poruszała się podsądny było to istotnie utrudnione. Zważyć należy, że lokalna droga dwukierunkowa, po której poruszały się strony była stosunkowo wąska i kręta. Pobocze jezdni było nierówne. Sposób jazdy obwinionego polegający na poruszaniu się blisko osi jezdni był zatem determinowany ukształtowaniem drogi. Co istotne, W. M. również jechała blisko osi jezdni i to na dłuższym odcinku drogi. Z zapisu wynika, że prowadząca pojazd wręcz „ścinała” zakręty. Nie sposób wykluczyć, że jadąc w ten sposób mogła subiektywnie ocenić nieznaczną odległość dzielącą ją od pojazdu obwinionego, jako zagrożenie. Jednakże z przyczyn wyżej wymienionych, nie ma podstaw, aby przypisać podsądnemu popełnienie zarzucanego mu wykroczenia.

W tym układzie procesowym, jedynym logicznym wnioskiem było uwolnienie podsądnego od odpowiedzialności karnej za zarzucane mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy z uwagi na treść przepisu art. 109 §2 k.p.s.w. w związku z art.435 k.p.k. uznał za bezprzedmiotowe odnoszenie się do zarzutu rażącej surowości sankcji karnej wymierzonej obwinionemu.

Z uwagi na treść przepisu art. 109 § 2 k.p.s.w. w związku z art. 119 k.p.s.w. kosztami postępowania za wyjątkiem kosztów poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową, obciążył Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia z art. 97 k.w.
2. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski